

paa Søforterne? Man har i det andet Thing indført en Bestemmelse om, at ved Beregningen af Lidsfristerne for Søarten skal Tjenesten paa Søforterne regnes lige med den Tjeneste, der er gjort tilsøs. Tror man, at nogen dansk Søofficer vil føle sig tilfreds ved de Bestemmelser? Jeg kunde forstaa — saaledes som jeg udtalte ved Begyndelsen af Forhandlingen idag —, at man, naar samtlige Rystbestedningsanlæg vare bragte til Udførelse, bestemte, at der skulde organiseres et eget Rystartilleri — om man nu vilde lægge det ind under Sværnet eller ind under Hæren, kan efter min Mening være ligegyldigt —, men allerede nu at begynde at rokke ved og forstyrre det, vi nu have, naar vi ikke have flere Rystbestedninger end de 4 Forter ved Kjøbenhavn, finder jeg urigtigt. Lovforslaget, saaledes som det foreligger her, vil have — jeg tror ikke engang det er udtalt i Lovens Text, men Meningen er den —, at der skal oprettes 4 Fæstningsartillerikompanier under Sværnet. Naar man nu samtibig i Loven om Hærens Ordning under Forventning af, at Befæstningsloven skal blive vedtagen, foreslaar en Udvidelse af Fæstningsartilleriet til flere Batailloner, hvorfor saa rive disse 3—4 Kompagnier ud af denne Forbindelse og bringe disse Officerer bort fra den Virksomhed, som de have tilfælles med deres øvrige Kammerater? Jeg tror, at man derved ligesom vil skade Hærens Artilleri og skade Betjeningen af Artilleriet paa Forterne, uden i fjerneste Maade at gavne Marinen; derfor har jeg modsat mig Forslaget, og derfor vil jeg fremdeles bestemt modsætte mig det. — Med Hensyn til Gjenindkaldelser mente det ærede Medlem, at man burde række sig saa langt, det var muligt, og gjorde opmærksom paa, at Lovforslagets nuværende Bestemmelse i saa Henseende vel vilde medføre en forøget Udgift, men at man kunde gaa ind derpaa, naar man i selve Loven havde nogen Sikkerhed eller i det Mindste nogen Sandsynlighed for, at de fornødne Penge vilde blive bewilgede paa Finantsloven. Jeg lægger ligesom det ærede Medlem megen Vægt paa, at Bestemmelsen om Udrustningernes Størrelse findes i Loven; om det end ikke er et Baand, saa indeholder det dog altid en Opfordring for Representationen til at bewilge de fornødne Midler til Gjennemførelsen af Lovens Bestemmelser. Jeg maa dog gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at allerede nu træve Udrustningerne et ikke ganske ringe aarligt Beløb; men naar der skal uddannes et saa stort Antal indskaldt Mandskab, som det, der her tænkes paa, i samme Tid som nu, saa vindes derved ganske vist Noget, der har stor Betydning, nemlig at Marinens Officerer og Underofficerer faae denne Ovelse; men Beføstningen forøges i betydelig Grad. Efter et ganske løst Overslag, som jeg lod gjøre, medens dette Lovforslag var under Behand-

ling i det andet Thing, vil den forøgede Udgift blive mindst 200,000 Kr. aarlig. Naar Stigningen er saa stor, har jeg nogen Tvivl, om Beværligheden, naar Sagen kommer for paa Finantsloven, vil svare dertil. — Samtlige de tre ærede Medlemmer af dette Thing, som have haft Ordet, ere komne til at bevæ Bestemmelserne om Forfremmelsesraadet. I Regeringsforlaget ere de i den nu gjældende Lov værende Bestemmelser om Forfremmelsesraadet foreslaaede at skulle udgaa; Forfremmelsesraadet er derimod igjen indsat i Lovforslaget, saaledes som det er kommet fra det andet Thing; men Bestemmelserne derom ere ikke indsatte saaledes, som de findes i den nu gjældende Lov, men ere forandrede, og efter min Mening forandrede i en uheldig Retning, saaledes som jeg tillod mig at paavise i det andet Thing og ikke skal vende tilbage til her. Jeg vil blot ligeoverfor de to ærede Medlemmer for 1ste og 4de Kreds tillade mig at udtale, at fordi disse Bestemmelser ikke findes i Loven, er det jo ikke Meningen, at der overhovedet ikke skal være Bestemmelser om, hvorledes Ministeren skal faae den fornødne Veiledning ved Forfremmelser. Det er udtrykkelig udtalt i Motiverne til Lovforslagene om Hærens og Sværnets Ordning, at man anser det for rigtigt, at saadanne Bestemmelser blive givne ved Administrationen og ikke blive staaede fast i en Lov. Jeg tror ikke, at man kan forudsætte, at der vil findes nogen Minister, som kunde ønske, at der ikke paa en eller anden Maade var Bestemmelser om, hvorledes han skulde komme til en rigtig Kundskab om de Mandes hele Virken, om hvis Forfremmelse der kunde være Spørgsmaal; og jeg tror heller ikke, at nogen Minister vilde gaa den Vej, som det ærede Medlem for 4de Kreds nævnte, nemlig, at han vilde ordne dette paa den Maade, som han i hvert givet Tilfælde fandt det rigtigt. Nei, jeg tror, at enhver Minister vilde søge at erhverve en kongelig Anordning om, hvorledes Bestemmelserne skulle være med Hensyn til Forfremmelse, og at dette er at foretrække for, at det slaas fast i en Lov; thi saa kan man, naar det i Virkeligheden skulde vise sig, at denne Ordning ikke var rigtig, med forholdsvis større Lethed faae Bestemmelserne forandrede. Man behøver ikke at frygte for, at en Minister i saa Henseende skulde gaa for vidt, at han skulde søge at gjøre de Bestemmelser saa lette og bekvemme for sig, som muligt. Det er et stort Ansvar, der er lagt paa Ministeren i den Retning, og han vil af Opinionen, den berettigede Opinion, blive nødt til at holde sig de Bestemmelser efterrettelig, som ere givne, enten det nu er ved Lov eller ved kongelig Anordning. Forøvrigt skal jeg med Hensyn til dette Spørgsmaal udtale, at, om jeg end lægger nogen Vægt paa, om Bestemmelserne skulle gives administrativt eller gives ved Lov, saa skal det i ethvert Fald være min Bestræbelse at sørge